

1871—72, Sp. 5303): „De Fiskegarn, der have fremkaldt den første Engstelse iblandt Fiskerne, have allerede før viist sig ved Bestkysten. Det er Blankesfere, Lydsfere og Engestmænd, som have fundet de gode Fiskepladser ved Bestkysten af Sjælland og fra Fjans ere gaaede Nord paa med disse meget store Maskiner, som bestaa af en Kamme, der forneden er dannet af en Jernskjæde eller Jernstang og foroven af en Bjælke, og som har en Brede, der kan være indtil Bredden af den Stue, hvori vi befinde os“. Han tilføiede lidt længere nede: „Brugen af disse store Bundskrabernet maa vi altsaa søge at forhindre indenfor vore Farvande“, og et Par Linier senere siger han: „hvortimod der inde i vore Farvande findes med Garn, som slæbes langs Bunden, men som kun er beskæftet til smaa Sten, der faa at sige hoppe op over Græsset og saaledes synes uskadelige. Netop disse to Slags Garn er det, vi have set forfjællende paa her i Byen, nemlig et meget stort Skrabernet med Jernstang forneden og et andet mindre med smaa Stene, som forekommer Udvalget uskadeligt.“ Jeg har tilladt mig lidt udførlig, fordi jeg tror, at det er ønskeligt, at det træder klart frem, at dokumentere, at det var Udvalgets bestemte Hensigt ved den Formulering af § 1, som Loven af 9de Marts 1872 har saæet gennem Udvalgets Forslag, at gaa ind paa at forbyde Travls, men ikke at gaa ind paa at forbyde Drivvaad. Det varede ikke længe, før der ved Domstolene blev Spørgsmaal om Fortolkningen af Loven af 9de Marts 1872, og naar jeg i den motiverende Del af min Forespørgsel har udtalt, at Besvarelsen af dette Spørgsmaal, hvorvidt Drivvaad ere stridende mod Loven af 9de Marts 1872 eller ikke, gjentagne Gange baade har foreligget Domstolene og er paakjendt med forskjelligt Udfald af disse, skal jeg tillade mig ydere at oplyse, at det forholder sig saaledes, at dette Spørgsmaal i Virkeligheden af Domstolene, hvem det flere Gange har foreligget, er paakjendt med forskjelligt Udfald. Den første Sag — jeg skal for Bekvemmeligheds Skyld betegne den som Sag Nr. 1 —, der er bragt til Høiesteret, findes refereret i Høiesteretsstidenden for 1873, Side 473. Den var anlagt mod Fisser Christen Nielsen af Bedelsborg. Den tiltalte frifandtes ved alle tre Instanser, nemlig ved Bedelsborg Birks Dom af 1ste Oktober 1872, ved Overrettens Dom af 3die Januari 1873 og ved Høiesterets Dom af 2den December 1873. Vaadets Dimensioner vare ifølge de i Dommen indeholdte Oplysninger følgende: Dets Længde 21 Al., dets Brede 4 Al., Vægten af Flodholte ved Overliget 20 Pbd., og paa Underliget var der anbragt Murstensstykker, der tillsammans havde en Vægt af 24 Pbd., Vægten ved Høiesteretsdommen er uangivet. Det hedder nu i Overretsdommen: „Den nu ved Fiskevaadene som følge af de paa samme anbragte Murstensstykker, der

tilsammentagne dog ikke have en større Vægt end 24 Pbd., ubertiden kunne komme i Berøring med Havbunden og blive førte langs hen ad denne, skjønnes det dog ikke, at saadanne Fiskevaad paa Grund heraf kunne sammenslides med det i Lov af 9de Marts 1872 § 1 omhandlede Bundskrabevaad, der i Loven selv beskrives at være et med tunge Jernskjædder, Jernstænger eller anden svær Vægt belastet Vaad, som med Seil- eller Dampkraft slæbes og skraber langs med Bunden og saaledes efter hele sin Indretning maa antages at virke paa en væsentlig forskjellig Maade.“ Høiesteretsdommen stadfæstede in terminis Overretsdommen i Henhold til den i samme indeholdte Motivering, og den tilføiede endvidere, at der af Høiesteret var senere tilveiebragt „forskjellige nyere Oplysninger, deriblandt en Syns- og Skønsforretning, ifølge hvilken det navnlig maa antages, at det under Sagen omhandlede Vaad vel med dets spredte Murstensvægt følger langs Havbunden, men ikke skraber langs denne eller opriver Lang og Spplanter af nogen Betydning“. Ved denne Høiesteretsdom af 2den December 1873 maatte man saaledes være berettiget til at antage, at det Spørgsmaal en for alle Gange var definitivt afgjort af Høiesteret, om Drivvaad kunde anses forbudt ved Loven af 9de Marts 1872, og da navnlig, at Spørgsmaalet var afgjort derved, at et saadant Forbud ikke kunde antages at indeholdes i Loven af 9de Marts 1872. Det er jo bekendt, at, naar Høiesteret een Gang har afgjort et Spørgsmaal, saa følger Høiesteret bestandig ved alle senere Leiligheder sin tidligere Afgjørelse, saaledes at enhver Part kan være vis paa, at, naar det Tilfælde, hvorom han procedere, kun er ganske ligeartet med lignende tidligere Tilfælde, hvor der er faldet en Høiesteretsdom, vil Høiesteret atter kjende paa samme Maade. Det maatte derfor vistnok vække en ikke ringe Grad af Forundring, at dette Resultat, som nu var fastslaaet af Høiesteret, senere kunde roffes ved Domstolene, og ikke paa sædvanlig Maade gik ind i vor Retsforfatning som et Led af vor bestaaende Ret. — Den næste Sag, jeg skal omtale — jeg kalder den Sag Nr. 2 — naaede ikke til Høiesteret; den var var anlagt mod Lars Christianen af Alsens og findes refereret i Ugeskrift for Retsvesen for 1873, Pag. 1069. Den tiltalte domfældtes ved Høiesteretsdom til en Bøde af 20 Rbl. — Datoen er ikke anført, og ved Overretsdom af 11te Februar 1873 ligeledes til en Bøde af 20 Rbl. Vaadets Dimensioner vare følgende: Længden 16 Alen, Bredden 5 Alen, Vægten ved Flodholterne er uangiven, men det bemærkes dog, at der var Flodholter, Vægten af Stenene ved Underliget var 26 Pbd., og ved Høiesteretsdommen 20 Pbd. Naar Underretten domfældte den tiltalte, skete det ikke ligefrem efter Loven af 9de Marts 1872, men efter Analogien af denne Lov. Overretten taler